

ע"פ 3633/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 3633/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה
בת"פ 003876-11-20 שניתנו ביום 19.1.2021
וביום 11.05.2021 על ידי כבוד השופט ד' פיש

תאריך הישיבה: ז' בתשרי התשפ"ג (02.10.2022)

בשם המערער: עו"ד שלומי בלומנפלד
בשם המשיבה: עו"ד ארז בן ארויה
בשם שירות המבחן: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופטת ג' כנפי-שטייניץ:

לפנינו ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ד' פיש) בת"פ 3876-11-20, מיום 19.1.2021 ומיום 11.5.2021, בהתאמה. בגדרה של הכרעת הדין הורשע המערער, על פי הודאתו, בביצוע עבירות אלימות כלפי אשתו ושניים מילדיו הקטינים, וכן כלפי אחיו ואדם נוסף. בגין עבירות אלה, הושטו עליו 8 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

כתב האישום וההליך לפני בית המשפט המחוזי

1. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, המערער ואשתו (להלן: המתלוננת) התגוררו במועד הרלוונטי לכתב עמוד 1

האישום בביתם עם שלושת ילדיהם הקטינים: א', יליד 2009; ב', ילידת 2011; ו-ג', יליד 2020. היחסים בין המערער למתלוננת היו מתוחים מזה תקופה ממושכת, ובמספר הזדמנויות סילק המערער את המתלוננת מן הבית ושלחה לבית הוריה.

ביום 19.10.2020, בעת שהמערער ואשתו היו בחדר השינה, ביקש המערער מן המתלוננת לכבות את האור כדי שיוכל לישון. המתלוננת סירבה מאחר שנזקקה לאור לצורך האכלתו של ג' מדי שעה. על רקע זה, התעורר כעסו של המערער, והוא הורה למתלוננת וילדיהם לעזוב את הבית. המתלוננת סירבה, והמערער ניגש למחסן הבית והביא עמו תרסיס גז פלפל ואלת עץ. המערער ריסס את המתלוננת ואת ילדיהם א' ו-ב' בגז פלפל, ובאמצעות האלה הכה את המתלוננת - אשר נמלטה מפניו לפתח הבית - מספר רב של פעמים, בפניה ובכל חלקי גופה, זאת בכוונה להטיל בה נכות או מום או לגרום לה חבלה חמורה. א' ו-ב' ניסו לסייע לאמם, אך המערער בתגובה דחף את ב' וריסס גז פלפל לעיניה, וכן הכה את א' באמצעות האלה בראשו ובפלג גופו העליון. לנוכח זעקותיה של המתלוננת, הגיעה לפתח הבית שכנה, אשר חששה מהמערער וברחה מהמקום. כן הגיעו אחיו של המערער ואדם נוסף, וביקשו מהמערער לחדול ממעשיו. המערער ריסס לעברם גז פלפל, והמשיך לחבול במתלוננת באמצעות האלה, בעודה שרועה על הרצפה וזועקת לעזרה, עד שלבסוף התמוטט בעקבות התקף אפילפסיה בו לקה.

המתלוננת פונתה לבית החולים, כשהיא במצב בינוני עם דימום פעיל בראשה. כתוצאה מן המעשים נגרמו לה שברים ברגל ובכתף, חבלות בקרקפת ובעיניים ושטפי דם בחלקי גוף שונים. המתלוננת נזקקה לניתוח לטיפול בשבריה, שנערך בהרדמה כללית, ושחררה לבסוף מבית החולים ביום 27.10.2020. א', שפונה אף הוא לבית החולים, סבל מחבלות שונות בראשו ובפלג גופו העליון ומסימני גירוי בעיניו. ל-ב', לאחיו של המערער ולאדם הנוסף נגרמה אדמומיות ונפיחות בעיניים.

בשל המעשים שתוארו יוחסו למערער, בכתב האישום מיום 2.11.2020 (להלן: כתב האישום המקורי), עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), שתי עבירות של תקיפת קטין או חסר ישע לפי סעיף 368(א) סיפה לחוק, ושתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק.

2. ביום 13.12.2020 נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המשיבה, שהוגשה בהסכמת המערער, והורה על תיקון כתב האישום, כך שלהוראות החיקוק שלפיהן הואשם המערער התווסף סעיף 329(ב) לחוק, שעניינו עונש מזערי בגין הרשעה בעבירת חבלה בכוונה מחמירה שנעברה כלפי בן משפחה. יוער, כי תיקון זה נעשה לאחר שבדיון מיום 5.11.2020 הצהירו המערער ובא-כוחו דאז כי כתב האישום הוקרא למערער, ולפני שהמערער מסר את תשובתו לכתב האישום. בהמשך, בדיון שהתקיים ביום 19.1.2021, הצהיר המערער, כמו גם בא כוחו, כי הוא מודה בעובדות כתב האישום, ובעקבות הודאתו, הורשע בעבירות שיוחסו לו.

3. ביום 11.5.2021 גזר בית המשפט המחוזי את עונשו של המערער. בפתח גזר הדין צוין כי המערער הודה בעבירות המיוחסות לו "במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסדר אודות העונש". בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, בצורך בהחמרת הענישה בעבירות אלימות נגד נשים ובנסיבות ביצוע העבירה, נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין 6 ל-11 שנות מאסר. בתוך מתחם זה, נקבע כי העונש ההולם הוא 8 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר; מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירות אלימות או אלימות במשפחה מסוג פשע; ופיצוי למתלוננת בסך

מכאן הערעור על הכרעת הדין וגזר הדין.

הטענות בערעור

4. המערער טוען כי יש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו, ולהורות על השבת הדיון לבית המשפט המחוזי לשמיעת ראיות, זאת ממספר טעמים. ראשית, נטען כי הודאת המערער ניתנה במסגרת הסדר טיעון עם המשיבה, ולמרות זאת, המערער לא חתם על הסדר הטיעון, ההסדר לא הוסבר לו ואף לא הוגש לבית המשפט כנדרש בהנחיות פרקליט המדינה בנושא. בנוסף נטען, כי כתב האישום המתוקן, להבדיל מכתב האישום המקורי, לא הוקרא למערער. עוד נטען כי המערער לא הבין את משמעות הודאתו, על רקע מצבו הנפשי, ומאחר שהשתתף בדיון שבו נמסרה הודאתו בדרך של היוועדות חזותית. ולבסוף נטען, בדיון שנערך לפנינו, לכשל בייצוגו של המערער על-ידי הסנגור אשר ייצג אותו בבית המשפט המחוזי.

באשר לגזר הדין, טוען המערער כי העונש שהוטל עליו חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנוהגת. עוד הוא טוען כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל הולם למצבו הנפשי של המערער, להעדר עבר פלילי, ולדברי המתלוננת כי מדובר ב"התפרצות ראשונה" של המערער.

5. המשיבה מצידה סבורה כי אין מקום לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו. בין היתר, טוענת המשיבה כי כלל לא נערך עם המערער הסדר טיעון, כך שהטענות לאי-עמידה בהנחיות בהקשר זה, אינן רלוונטיות. לעמדתה, האמירה בנושא במסגרת גזר הדין, מקורה בפליטת קולמוס של בית המשפט המחוזי. כן נטען, כי לנוכח מהות התיקון של כתב האישום – הוספת סעיף 329(ב) לחוק, אין בתיקון זה כדי לפגום בהקראה שבוצעה למערער כדין קודם לכן בהתייחס לכתב האישום המקורי.

לגבי הערעור על גזר הדין, נטען כי העונש שהושת על המערער אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת, וכי זה הולם את חומרת העבירות כפי שזו משתקפת גם מן הסרטון שתיעד את האירוע. משכך, לשיטתה, אין הצדקה להתערב בגזר הדין.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ובתיק בית המשפט, ולאחר שצפיתי בסרטון האירוע ונתתי את דעתי לטענות הצדדים, כפי שהובאו בכתב ובעל-פה, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו, וכך אציע לחבריי לעשות.

הערעור על הכרעת הדין

7. הערעור על הכרעת הדין מושתת על הטענה כי יש להתיר למערער לחזור בו מהודאתו. המסגרת הנורמטיבית לחזרה מהודאה מעוגנת בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המקנה לבית המשפט סמכות לאפשר "חזרה מהודיה" בכל שלב של המשפט מימוקים מיוחדים שיירשמו. בפסיקה נקבע כי חזרה מהודיה תתאפשר רק בנסיבות חריגות, ובעיקרו של דבר, כאשר ממכלול הנסיבות קם חשש ממשי כי הנאשם הודה עקב פגם ברצונו החופשי, או מבלי שהבין את משמעות הודאתו (ע"פ 7931/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.8.2020); ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.3.2014) (להלן: עניין פלוני)). הפסיקה הדגישה כי עיתי העלאת הבקשה לחזרה מהודיה מהווה שיקול משמעותי בבחינת בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו, ובתוך כך נקבע כי היתר לחזרה מהודיה בשלב שלאחר מתן גזר הדין, יינתן רק במקרים חריגים ביותר. גישה זו נועדה למנוע מצב לא רצוי שבו נאשמים יודו באשמה בתקווה לקבל עונשים פחותים, ואז לאחר מתן גזר הדין יבקשו באופן אסטרטגי לחזור בהם מהודאתם, שלא מתוך רצון כן לחשוף את האמת העובדתית - אלא בשל אי-שביעות רצון מן העונש ובמטרה לנסות ולשנותו (ראו, למשל: ע"פ 3991/04 רגבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (2.5.2005) (להלן: עניין רגבי); ע"פ 2005/20 פלוני מדינת ישראל, פסקה 7 (11.8.2020)).

כפי שיפורט להלן, לא מצאתי כי בענייננו קיימת הצדקה לאפשר למערער לחזור בו מהודאתו. זאת, בשים לב גם לאמות המידה המחמירות החלות לגבי בקשה לחזרה מהודיה המועלית בשלב זה של ההליך ובאין עילה של ממש לעשות כן.

8. באשר לטענת המערער שלפיה הודה במסגרת הסדר טיעון, מדובר בטענה שאינה נתמכת בחומר המצוי בתיק בית המשפט המחוזי. אמנם, בדיון מיום 16.12.2020, ציינו הסנגור והמשיבה כי הם מנסים "להגיע להסדר", ובשל כך נדחה מועד הדין. עם זאת, בדיון הבא, שבמהלכו הודה המערער בעובדות כתב האישום, לא נזכר כלל הסדר טיעון, ובהכרעת הדין צוין כי המערער מורשע "על פי הודאתו". גם בגזר הדין, מעבר לפתיח בו צוין כי המערער "הודה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסדר אודות העונש", אין כל התייחסות לתוכנו של הסדר הטיעון. סנגורו הנוכחי של המערער הודה כי למד על קיומו של הסדר טיעון רק מקריאת הפתיח לגזר הדין, וכי לא פנה לסנגור בהליך דלמטה בכדי לברר עמו את העניין. מנגד, בא-כוחה של המשיבה ציין כי פנה בנידון לפרקליטות מחוז חיפה ולפרקליט שטיפל בתיק, והובהר לו כי לא נערך עם המערער כל הסדר טיעון. בנסיבות אלה, ובהעדר כל תשתית עובדתית מטעם המערער לקיומו של הסדר טיעון, מקובלת עליי עמדת המשיבה שלפיה מדובר בפליטת קולמוס של בית המשפט המחוזי. יתר על כן, לשיטת הסנגור, כפי שהובהר בדיון שהתקיים לפנינו, אותו הסדר טיעון כלל את תיקונו של כתב האישום באופן בו תוקן בפועל וטיעון חופשי לעונש, כפי שאכן נעשה. אם אלה הם פני הדברים, לא ברור כיצד יש בהסדר האמור כדי להקים למערער עילה לחזרה מהודאתו.

9. לא ראיתי ממש גם בטענות המערער בהתייחס להקראת כתב האישום המתוקן. כפי שתואר לעיל, התיקון שנעשה התמצה בהוספת הוראת חיקוק לכתב האישום - סעיף 329(ב) לחוק - הקובעת עונש מינימום בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, כאשר זו נעברה כלפי בן משפחה. העובדה שהמערער ביצע עבירה כזו כלפי בת משפחה (אשתו), נלמדה עוד קודם לתיקון מכתב האישום והשתמעה ממנו. התיקון נעשה בהסכמת סנגורו של המערער דאז, כאשר עובדות המקרה והעבירות המיוחסות למערער, נותרו כשהיו. מדובר אפוא בתיקון שלא שינה מן המהות של כתב האישום המקורי, אשר הוקרא והוסבר למערער כנדרש וזה אישר כי הוא מבין את תוכנו (ראו: פרוטוקול הדיון מיום 5.11.2020). עוד יוזכר, כי התיקון בוצע עובר לתשובת המערער לכתב האישום, אשר ניתנה בדיון מיום 19.1.2021. בדיון זה, הצהיר המערער כי הוא מודה בעובדות שבכתב האישום, לאחר שתוקן, ואף סנגורו של המערער חזר והדגיש כי בדק שוב עם המערער "שהוא אכן מבין בוודאות שהוא מודה בעבירות" ומבין את שעשה. על רקע האמור, אין לקבל

את הטענה כי בשל אי-הקראת כתב האישום המתוקן, המערער לא הבין במה הוא מודה באופן שמצדיק להתיר לו לחזור בו מהודאתו.

10. בדומה, יש לדחות את טענות המערער שלפיהן לא הבין את משמעות הודאתו על רקע מצבו הנפשי. המערער הפנה בהקשר זה לחלקים מחוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה לו, מהם עולה כי הוא סובל מהפרעות אישיות מסוימות. ואולם, לא הובהר כנדרש באיזה אופן הפרעות אלה חתרו תחת הודאתו, במיוחד לאור מסקנתה הסופית של חוות הדעת, שלפיה המערער מסוגל לעמוד לדין ו"מבין את ההליכים המשפטיים" נגדו. כך גם יש לדחות את טענת המערער שלפיה לא הבין את משמעות הודאתו, מאחר שזו נמסרה במסגרת דיון שבו השתתף בדרך של היוועדות חזותית. טענה זו נטענה בעלמא, מבלי שפורט כיצד פגעה אי-נוכחותו הפיזית של המערער בדיון, בהבנתו את המתרחש בו.

11. גם דינה של הטענה לכשל בייצוג להידחות. טענה זו לא הוזכרה בכתובים אלא עלתה לראשונה רק בדיון שנערך לפנינו, בשפה רפה ומבלי שפורטה כהלכה. אף לא צורפה, כנדרש, התייחסות הסניגור בהליך קמא לטענה האמורה (וראו: ע"פ 8777/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (29.10.2019); ע"פ 9292/20 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.5.2021)). מכל מקום, הטענה לכשל בייצוג הועלתה בהמשך לסברה שלפיה נערך הסדר טיעון עם המערער, ובהמשך לטענה כי נפל פגם מהותי בהקראת כתב האישום. משנדחו טענות אלה, ממילא נשמט הבסיס מתחת לרגלי הטענה לכשל בייצוג שיש בו כדי להצדיק חזרה מהודאה.

12. ולבסוף, ראיתי להתייחס לטענת המערער שהועלתה אף היא לראשונה בדיון שנערך לפנינו, שלפיה מסר הודאת שווא משום שסנגורו דאז אמר לו כי אם יודה באשמה, הדבר יגרור עונש מקל. הובהר לא אחת כי ככלל, אין בהמלצת סניגור לנאשם להודות שאם לא כן יהיה צפוי לעונש כבד יותר, כדי להצדיק מתן רשות לחזור מהודאה. בהקשר זה, קבעה הפסיקה באופן ברור כי:

"המלצתו של סנגור לנאשם להודות, תוך הבהרה שאם לא יודה צפוי לו עונש כבד יותר, אינה מצדיקה מתן היתר לחזור מן ההודאה. בהמלצה כזאת אין פסול, כל עוד אין בה כדי לשלול את הרצון החופשי של הנאשם וכל עוד ההכרעה והבחירה החופשית אם להודות נשארת בידי הנאשם" (עניין רגבי, בפסקה 7. וראו גם עניין פלוני, בפסקה 9).

בענייננו, לא הוכח כי הדברים, ככל שאכן נאמרו, פגמו באופן כלשהו ברצונו החופשי של המערער.

13. סיכומם של דברים הוא, שלא נמצאה הצדקה להתיר למערער לחזור בו מהודאתו, ולפיכך דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

הערעור על גזר הדין

14. אציע לחבריי כי נדחה גם את הערעור על גזר הדין.

הלכה ידועה היא, כי בית המשפט שלערעור ייטה שלא להתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם מתגלה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת, או כאשר עולה כי נפלה בגזר הדין טעות מהותית או בולטת (ראו למשל: ע"פ 1074/22 מוחסן נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.7.2022); ע"פ 7786/21 אזמה נ' מדינת ישראל, פסקה 47 (14.7.2022)).

לא מצאתי כי המקרה דנן נופל בגדרם של אותם מקרים חריגים.

15. המערער כילה זעמו במתלוננת באירוע אלימות חריג בעוצמתו, ובתוך כך נקט אלימות כלפי כל מי שניסה להניאו ממעשיו, כולל ילדיו שלו. כבר למדנו שאלימות נגד בנות זוג היא תופעה רחבת היקף, חוצת תרבויות ומגזרים, הדורשת התגייסות, גם של בתי המשפט, לשם מיגורה. עבירות מעין אלה, המבוצעות במרחב הפרטי המשפחתי, במקום בו אדם אמור להרגיש בטוח ומוגן ביותר, פוגעות באופן עמוק בתחושת הביטחון ובתחושת הערך העצמי של נשים (ראו: ע"פ 6968/16 גרני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.5.2018); ע"פ 305/12 מדינת ישראל נ' זליג, פסקה 9 (24.6.2013)). אלימות המופעלת מצד גברים כלפי בנות-זוגם, פוגענית גם מנקודת מבט רחבה יותר, במובן זה שהיא מבטאת תפיסה שגויה ומסוכנת שלפיה האיסור הפלילי והחברתי על נקיטת אלימות מתרופף ונחלש בתחומי המרחב הפרטי הזוגי. בית משפט זה נדרש לתרום את חלקו בהתמודדות עם תופעה זו על ידי הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על כל מעשה אלימות המבוצע במרחב המשפחתי, עוד בטרם תגיע אלימות זו לנקודת האל חזור.

16. בענייננו, כפי שניתן להתרשם מסרטון האירוע, המערער תקף באכזריות את המתלוננת, על רקע מחלוקת שולית. המערער הצטייד באלת עץ גדולה, והכה את המתלוננת עשרות פעמים, ובמשך דקות ארוכות, בראשה, בפניה, וביתר חלקי גופה. שכנים שנזעקו למקום, בזה אחר זה, לא הצליחו לעצור את המערער, אשר תקף גם אותם. המערער הוסיף ותקף את ילדיו שלו, בני 9 ו-11 באותה העת, אשר צפו באימם נאנקת מכאבים וניסו לסייע לה. למראה הסרטון שתיעד את האירוע, בולטת האלימות הקיצונית שהופעלה בו, ונחישותו של המערער להמשיך ולהלום במתלוננת, שוב ושוב, גם בעודה שרועה על הקרקע ומתחננת לעזרה. יוזכר, כי התקיפה פסקה לבסוף שלא מרצונו של המערער, ורק לאחר שלקה בהתקף אפילפסיה – ואין לדעת מה היה קורה אחרת. גם תוצאות האירוע, כפי שהן נלמדות מתסקיר נפגעי העבירה, מעידות על השלכות חמורות וארוכות טווח: על אירוע ש"הפך את חיי" המתלוננת, ערער את עולמה, פגע קשות בתחושת הביטחון והערך העצמי שלה והותירה מצולקת נפשית ורגשית.

17. העונש שהושת על המערער הולם את הנסיבות שתוארו, ומכל מקום, גזר הדין אינו מגלה טעות מהותית או בולטת המצדיקה התערבות. בית המשפט המחוזי הביא בחשבון את כלל השיקולים הנדרשים לעניין, ובתוך כך נתן דעתו גם למצבו הנפשי של המערער ולנסיבותיו האישיות, לרבות להודאתו. בית המשפט המחוזי היה מודע גם לדברי המתלוננת, שלפיהם האירוע היווה "התפרצות ראשונה" של אלימות פיזית מצד המערער. בהקשר אחרון זה אעיר בקצרה, כי הגם שמדובר בשיקול רלוונטי, כוחו אינו בלתי-מוגבל. הניסיון מלמד, למרבה הצער, על קיומם של מקרים שבהם נשים הותקפו על ידי בני-זוגן מבלי שקדמו לכך אירועים דומים, ועדיין הסתיימו בתוצאות קשות מנשוא. עוד יוער, כי מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית המשפט המחוזי, וגם מן התסקיר שהוגש במסגרת הערעור, עולה כי מן המערער נשקפת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות אלימה במרחב המשפחתי-זוגי, וכי הוא מתקשה ליטול אחריות על מעשיו. בנסיבות אלה, ובהתחשב בכלל הנתונים שהוזכרו, לא מצאתי עילה להתערב בעונש שנקבע.

20. סוף דבר: אציע לחברי לדחות את הערעור, על שני חלקיו.

שופטת

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

השופט ד' מינץ:

מסכים אני עם חוות דעתה של חברתי השופטת ג' כנפי-שטייניץ. אוסיף כי אף אני צפיתי בסרטון המצמרר. "טוב מראה עיניים מהלך נפש". סרטון זה מגלה את אכזריותו הקיצונית של המערער וממחיש את חומרת המעשים אשר ביצע כלפי אשתו וילדיו בשוויון נפש ממש. קשה להאמין כיצד אדם מתאכזר כלפי רעהו, קל וחומר כלפי רעייתו, באופן זה. כפי שהצביעה חברתי, רק יד המקרה הצילה את המתלוננת מרשעותו של המערער אשר חדל מלתקוף אותה ואת ילדיו רק בשל כך שלקה בהתקף אפילפסיה. לולי כן, תוצאות מעשיו היו חמורות עוד יותר. לעניות דעתי אפוא, בית המשפט המחוזי בא לקראת המערער אשר ראוי להרחיקו ממשפחתו ומהחברה כולה למשך תקופה ממושכת ביותר.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת ג' כנפי-שטייניץ.

ניתן היום, ט"ו בחשון התשפ"ג (9.11.2022).

שופטת

שופט

שופטת